

LBRIS

We know
books

SATVIR KAUR SINGH

ASEMENI MĂRII

//bestseller

Chişinău • Bucureşti

2022

Redactor: Stella Popa
Ilustrații: Vitalina Deinenco
Copertă: Andreea Francesca Cichi
Design: Lidia Scoarță

DESCRIEREA CIP A CAMEREI NAȚIONALE A CĂRȚII

Satvir, Kaur Singh.

Asemeni mării / Satvir Kaur Singh ; ilustrații: Vitalina Deinenco ;
copertă: Andreea Francesca Cichi ; design: Lidia Scoarță. – Chișinău :
Bestseller ; București : S. n., 2022 (Universul). – 80 p. : il.

ISBN 978-9975-3548-8-2.

821.135.1(478)-1

S 26

Pentru comenzi:
www.bestseller.ro
www.bestseller.md

Tipărit la UNIVERSUL

Dixi et animam levāvi

*Celor ce mi-au dăruit aripi,
dedic această carte*

Scurtă prezentare

Sunt Satvir Kaur Singh, vin de pe malurile Nistrului. Din Vadul-Rașcov mi se trag rădăcinile materne, de pe meleagul sărutat de apă vie și ocrotit de stânci seculare. Numele meu este de origine hindusă, rădăcinile paterne vin din satul Manak, provincia Punjab, India. Lexemul sanskrit „Sat” înseamnă „adevăr”. De aici și infantila sinceritate a versului, căci poemele acestea sunt plămădite de vuietul interior al sufletului, enigmatic și adânc asemeni mării zbuciumate.

Îndrăgostită de literatură din fragedă copilărie, în clasele liceale am fost olimpică la limba și literatura română. Absolvind, am decis să-mi leg destinul de literatură – această chemare era mai puternică decât orice.

Am urmat Licența și Masteratul la Litere, USM. Au fost anii cei mai frumoși, când am început să cercetez, să descopăr și să trăiesc magia cuvântului. Aici am prins aripi, iar versul meu a căpătat glas, grație celor ce au crezut în mine.

În prezent activez în calitate de profesoară de limbă și literatură română și încerc să inițiez elevii mei în tainele cuvintelor citite, căci pășind în labirintul cărților, nimeni nu mai poate ieși așa cum a intrat.

Umbră și lumină

Nu știi cine ești tu, suflet frumos... Poate ești un copil, poate un tânăr, poate un bătrân... Poate simți toate aceste vârste simultan... Nu știi nimic despre tine, decât faptul că ești un suflet frumos.

Oricine dintre noi se naște cu un suflet curat, fără de virtuți sau păcate, fără de dragoste sau ură... Ne naștem goi, fără vreo haină sau vreun gând ce ne-ar acoperi făptura. Înaintăm în viață. Îi cunoaștem lumina și întunericul. Îi simțim sărutul sau lovitura. Ne este greu atât de des, încât ne inundă întunericul, consolându-ne durerea, alimentând-o, mângâind-o. Avem senzația că doar în întuneric ne găsim liniștea, că doar acolo ne simțim bine.

Uneori, facem un pas și în lumină. Din curiozitate, din înțelepciune sau din frica de a nu cunoaște soarele. Dar pasul ne doare, razele frig, lumina orbește. Și ne retragem înapoi, ne plângem umbrei și ea ne înțelege. Ne îmbrățișează, ne protejează și ne simțim atât de bine... Nu vrem să-i părăsim brațele, pline de compasiune și dulceață... Vrem să mai fim ajutați, iubiți, alintați... La fel ca în copilărie...

Dar ne uităm pe fereastră câteodată, să vedem cum sunt cei ce se plimbă pe-afară, de nu le dor pașii, de nu le frig razele, de nu le orbește lumina... Îi vedem șchiopătând pe

unii, cu penele aripilor arse pe alții, iar mai departe, spre orizont, pe cei cu bastoane albe în mâini...

Nu înțelegem ce se întâmplă... Întoarcem privirea de la geam spre interior și nu vedem nici picioare șchioape, nici aripi arse, nici priviri orbite... Nu vedem decât întunericul, nu simțim decât întunericul...

Căutăm o oglindă pe undeva și o apropiem de fereastră. Ne privim. Vedem frica ascunsă-n întuneric, vedem întunericul ce tinde să se dizolve-n întuneric. Și undeva un sâmbure de lumină lucește, atât de mic! Din ce în ce mai mic... Își întinde mânuțele slăbite spre oglindă, în speranța că va fi observat, că va fi înțeles, că va fi dus la lumină măcar pentru o clipă... Îl vedem și-i simțim chemarea. Dar sâmburele e atât de mic și frica e atât de mare! Dacă sâmburele acesta mic și soarele cel mare ne vor nimici? Cui să ne plângem atunci? Unde să ne ascundem de lumină, trăind în lumină?!

Nu vrem să ieșim din umbră. Toți cei pe care îi cunoaștem sunt aici. Dincolo de întuneric e totul străin, suferind. Acolo nimeni nu se grăbește să-ți șteargă lacrima și să-ți asculte plângerea. Nimeni nu te netezește pe cap și nu-ți spune că ai dreptate. Tu suferi în singurătate.

Dar sâmburele de lumină plânge și lacrimile lui ne umple inima. Întunericul vrea să-l consoleze, dar plânsu-i nu mai încetează. Ne este milă, deși întunericul se uită supărat la noi. Petrecem, pe ascuns mai mult timp la fereastră, dar lumina în noi lăcrimează și mai tare. Cu fiecare lacrimă ea curge și se dizolvă-n întuneric... Din nou ne e frică, dar nu vrem să o pierdem. Nu mai putem să o pierdem. O simțim parte a ființei noastre, care are dreptul la viață.

Resemnați, înfricoșați, conștienți părăsim întunericul. Simțim cum sâmburele în noi crește, se dilată, acoperă întunericul. Lumina din interior iese la suprafață, depășește limitele ființei noastre, unindu-se, fericită, cu Lumina cea Mare. Fruntea ni se înseninează, gândurile ni se purifică, ochii ne strălucesc și sufletul începe să cânte... Nu mai simțim frică. Se naște ceva nou în noi, ceva matern, ceva ce nu se poate măsura. E bunătatea care nu se teme să fie bună-tate.

Suntem pregătiți acum pentru orice încercare. Lipsiți de egoism, răspândim lumină, chiar dacă mâine am putea șchiopăta, cu penele arse, cu bastoanele albe, în drum spre orizont...

Satvir Kaur Singh

Asemeni mării

Asemeni mării,
Îmi plimb visurile spre orizont,
Împletindu-le în firele de apă
Picături din soarele- arzător.

Cu lacrimile lunii,
Adunate pe furiș într-un descântec,
Trezesc la viață valurile mari,
Menirea căror este a distruge.
Înfricoșătoare se ridică din adâncuri,
Se măresc în greutate și putere,
Se reped spre țărm,
Dar, ajungând la el, se sfarmă,
Sărutând nisipul.

Râd pietrele, râd stâncile,
Ascunse după țărmul dezarmat –
Ei au văzut sărutul mării,
Și nici nu bănuiesc ce zace în adâncuri.

E fericit nisipul, sărutat de apă.
E mulțumită piatra de slăbiciunea valului.
E nepătrunsă marea,
Căci nimeni nu cunoaște,
Cât timp va mai putea să dăruiască viață.

Ție

De n-ai fi existat, te-aș inventa.
Ți-aș desena privirea în interiorul pleoapelor mele,
Ca de câte ori să închid ochii,
să te simt uitându-te la mine.

Ți-aș sculpta sufletul din oxigenul ce-l inspir,
Să te soarbă fiecare celulă a trupului meu,
Să-și pornească bătaile inima-mi doar atingându-te.

Ființa mi-e atât de plină de tine,
Încât nu știu câte procente din ea îmi aparțin acum.

Nici stelele cerului,
Nici iarba pământului,
Nici apele mărilor
Nu-mi încap vibrația inimii la auzul numelui tău.

Ce ai făcut, de m-am pierdut în tine?..

De dragoste

Învață-mă să zbor în astă zi –
Mi-e sufletul atât de greu de ploaie!
Sculptează-mi aripi, de parc-aș fi
Sirena din poema homereană...

Te-aș ispiti să zbori în alte zări,
Ținându-te de mână zi și noapte.
Nu-ți fie frică nici dac-o să pieri –
Voi fi a a ta mai mult decât se poate.

Te voi iubi acum și-n alte vieți,
În infinit de spațiu și de oră –
Învață-mă să zbor în astă zi,
Mi-e sufletul atât de greu... Și plouă...